

پیامبر (ص) با عشق به هدفی که داشت، نسبت به دردهای مردم حساس بود. برا درمان، زمان و مکان تعیین نکرده بود؛ منتظر نبود که مردم برای درمان دردهای روحی به او مراجعه کنند؛ بلکه خود همچون طبیبی دوره گرد به دنبال بیمار بود.

در حقیقت کار مربی مانند طبابت است و داروهای این طبیب آیه های قرآن هستند. مربی باید هم دردها را بشناسد و هم داروها را. علاوه بر این ها باید برای طبابت عشق و انگیزه داشته باشد. مربی با این شرایط، می شود مصداق «طبیب دوار بطبه».